

ВЧЕРА

СИДА, ДЕНЕС САРС, УТРЕ КОЈЗНАЕ ШТО... ДАЛИ ВИРУСИТЕ СЕ ДЕЛ ОД Т.Н. БИОЛОШКА ВОЈНА, КАКО ЕДЕН ОД МОЖНИТЕ НАЧИНИ, ВО СОВРЕМЕНИ УСЛОВИ, ЗА ВОДЕЊЕ ВОЈНА? ВИРУСОТ СЕ ПРОИЗВЕДУВА ВО ЛАБОРАТОРИЈА, И ПОТОА СЕ МАНИПУЛИРА СО ЛЕКОТ... СЛИЧНО КАКО ВО ПАЗАРНАТА, ВОЕНАТА ЕКОНОМИЈА; ОРУЖЈЕТО КОЕШТО СЕ ПРОИЗВЕДУВА ВО ЕНОРМНИ КОЛИЧИНИ ВО ФАБРИКИТЕ, МОРА ДА СИ НАЈДЕ ПЛАСМАН НА ПАЗАРОТ: ЗА ТАА ЦЕЛ СЕ ИЗМИСЛУВААТ КРИЗНИ ЖАРИШТА, СЕ МЕСТАТ ВОЈНИ, СЕ КРОИ ПОЛИТИКА.

СИТЕ ПРДРУЖНИ ЕФЕКТИ СЕ САМО ЕФЕКТИ, СЕПАК. НО ДА НЕ ЛУТАМЕ БАРАЈЌИ РАЗНИ СПОРЕДНИ ИЗЛЕЗИ, ТУКУ ДА ИЗЛЕЗЕМЕ НА ГЛАВНИОТ. ТОА Е НАШЕТО СОПСТВЕНО СРЦЕ. ВО НЕГО Е ВИСТИНСКИОТ ФРОНТ! ТАМУ ВОЈНАТА ДОБИВА КОСМИЧКИ ДИМЕНЗИИ, ТАМУ БОЛЕСТА ПОБЕДУВА ИЛИ Е ПОБЕДЕНА. ЛЕКОТ Е ЕДЕН: ЉУБОВТА. СЕ ЗЕМА СО ЦЕЛОМУДРИЕ, ВОЗДРЖАНИЕ И ЧИСТОТА - ТЕПЕСНА И ДУХОВНА. СО ИСПОВЕД КАЈ СВЕШТЕНИКОТ. ПО НЕКОЕ ВРЕМЕ СТРАВОТ ОД СМРТТА СЕ ПОВЛЕКУВА, И НЕПРИЈАТЕЛОТ ПОВЕЌЕ ЈА НЕМА СИЛАТА, ВЛАСТА И ОРУЖЈЕТО. ТОЈ МОЖЕ ДА НÈ УБИЕ, НО НЕ МОЖЕ, ВСУШНОСТ. ЗА ОНИЕ КОИ СЕ ХРИСТОВИ СМРТТА Е САМО ПРЕМИН ОДОВДЕ ВО ВЕЧНИОТ ЖИВОТ.

БОЛЕСТА КАКО ПРЕДИЗВИК

Премин, септември 2003

ГОЛЕМА РАБОТА Е ДУХОВНИКОТ.
 ЗАРАДИ ТОА ВО ПРАВОСЛАВИЕТО НЕ ПОСТОИ ОЧАЈ.
 НЕ ПОСТОИ БЕЗИЗЛЕЗ. БИДЕЈЌИ ПОСТОИ ДУХОВНИКОТ,
 КОШТО ИМА БЛАГОДАТЕН ДАР ДА ПРОСТУВА
 (Старец Порфириј)

Исцелувањето на Крвоточивата, Курбиново

Живееме во време на глобални пореметувања во вредносните системи на човекот во сите области на живеењето. Но изгледа дека овие пореметувања настанаа со самото излегување на Адам и Ева од Рајот. А надвор од рајот човештвото е изложено на секакви неволји: глад, болести, секаков вид страдања... И најголемото од сите: страдањето заради одвоеноста од Бога. Прекинатата заедница на љубовта. Времето на овој живот ни е дадено за да научиме да љубиме. Да го најдеме патот назад до Бога, зашто Он е Љубов.

За каква Љубов станува збор?

Љубовта Христова којашто исцелува, усовршува, исполнува, осмислува. Љубов посилна од смртта.

Самиот Христос вели: „Не здравите имаат потреба од лекар, туку болните...“

А што е болеста?

Според дефиницијата на Светската Здравствена Организација, здравјето е не само отсуство на каква било болест туку и телесна, духовна и социјална благосостојба...

А според Светиот Теофан Затворник, здравје е единството и рамнотежата на сите делови на човечката природа: дух, душа и тело.

Психофизичкиот интегритет на човекот е директно зависен од духовната состојба. Болеста претставува пореметување на оваа рамнотежа, што се случува на ниво на личност. Духот, душата и телото не се посебни делови, туку сепроземачки елементи на една целина. Заради тоа промената во еден од ‘деловите’ директно влијае на другите, во една или во друга насока.

Ниче има речено дека за да се разболи, човек мора да е доволно здрав...

Сфатена како предизвик и шанса за исцеление, болеста е посебен благослов за човекот, на патот на неговото созревање како личност.

Во наредниве броеви ќе се обидеме да направиме еден пресек на општата ситуација кај нас и во светот во однос на актуелните болести во моментов, како што се сидата, наркоманијата, сарсот и сл.

Целта ни е да дојдеме до одговор на прашањето: ‘Колку сме подготвени да се носиме со проблемите на секојдневието?’ Имаме ли стратегија, начин, метод?

Колку се познаваме себеси, другите, Бога? Колку можеме да одговориме на двете основни прашања на нашето постоење: Љубовта и Смртта?

Алкохолизмот, пушењето, дрогата, прејадувањето, прекумерната работа, претставуваат еден вид на самоказнување на безброј трауматофилно настроени луѓе.

Тука спаѓаат и многу психосоматски болести, како што се стомачната киселина, високиот крвен притисок, бронхијалната астма, хроничен колитис, заболување на штитната жлезда итн.

(В. Јеротик)

ЗА БОЛЕСТА - СТАРЕЦ ЕФРЕМ ФИЛОТЕЈСКИ

Довери Му го своето здравје на Бога. Ако болеста или лекарот те принудат на нешто, прифати го тоа со надеж дека на тој начин Бог ќе го направи тоа што сака. Се разбира дека нашето самоодрекување не треба да нè одведе во смрт (оти тоа би било самоубиство), ниту пак треба да покажеме толку грижа што би нè одвела во самољубие, туку напротив, треба да чекориме по средната патека, односно, со вера да го правиме она што ни е наложено, за да не ни се смета (нашето самоодрекување) за самоубиство. Меѓутоа, да Му оставиме на Бога (да одлучи) дали ќе ни биде подобро од она што го користиме.

Биди трпелив во сите свои страдања. Болестите ѝ носат голема корист на душата кога трпеливо ги поднесуваме и кога за нив се обвинуваме самите себеси, бидејќи од нив страдаме најмногу заради своите гревови, а посебно заради гордоста на срцето.

Низ сето тоа ќе поминеш заедно со Христос. Самиот распнат Христос ќе биде со тебе додека боледуваш.

Тогаш подобро ќе Го запознаеш и ќе Го засакаш уште повеќе. Кога ќе помине искушението, ќе Го благословуваш заради добрата што ти ги дал.

Не се жалости, не ја губи силата.. Кога си болен, собери ги своите душевни сили и потруди се да сфатиш што се обидува да ти каже небото во тие твои искушенија. Ако плачеш од болка, солзите ќе го исчистат твојот поглед, како што му се случи и на многустрадалниот Јов. Тогаш заедно со него ќе можеш да речеш: *Сега окојо мое Те гледа* (Јов 42, 5).

Без оглед од која страна е човекот искушуван, тој е секогаш во добивка, доколку за време на искушенијата покаже соодветно трпение и благодарност. Тоа се разоткрива кога искушението ќе помине, кога ќе станеш свесен за просветлението на твојата душа, бистрината на умот и наладата во внатрешниот човек.

Да се молиме во нашите животни незгоди да ни биде дарувано познание и трпение, за да го задобиеме спасението. Амин.

БАРАЊЕ СМИСЛА ВО БОЛКАТА И БОЛКАТА КАКО ШАНСА ЗА ЧОВЕКОТ

Владета Јеротиќ

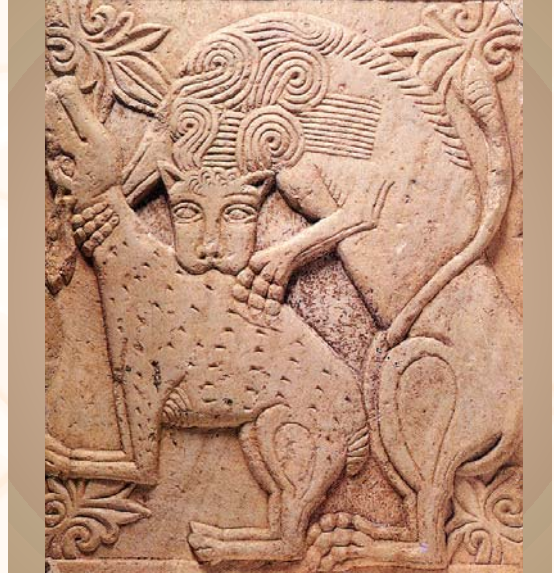
- извадоци од книгата *Психолошкојто и религиознојто биџне на човекој* (Нови Сад 1994)

СÈ ДОДЕКА ДАВАЊЕТО И ПОДАРУВАЊЕТО НА СЕБЕСИ НА ДРУГИТЕ НИ Е БОЛНО, СЕ ИЗЛОЖУВАМЕ НА УШТЕ ПОГОЛЕМА БОЛКА ЗАРАДИ ЗАДРЖУВАЊЕТО И ЧУВАЊЕТО НА БОГАТСТВОТО ЗА СЕБЕ.

Познатиот американски психоаналитичар Томас Сас (Т. Sasz) ни дава едно можно објаснување за интрапсихичката динамика на личноста што се жали на болка, зад којашто стои неуроза, депресија и страв. Тој смета дека личниот однос на оваа личност спрема телото е истиот оној што го имала во детството кон родителите, а и родителите кон неа. Потиснатите агресивни и сексуални импулси на детето спрема родителите предизвикуваат чувство на вина, што се огласува во потребата за самоказнување, и тоа на телото. Телесната болка го смалува чувството на вина и срам и со самото тоа го спречува посериозниот развој на депресија. Овој несвесен механизам во целост се пренесува на возрасното доба, кога се продолжува истата препознаена игра помеѓу телото, болката и вината.

Колку што се посилни телесните болки со психогено потекло, помали се изгледите да се развие чиста депресија, а на овој начин можеби дури и се спречува самоубиство како придружна појава на потешките депресији.

Процесот на поистоветување со саканата личност којашто страда понекогаш е толку силен, а желбата да му се олеснат болките толку искрена, што физичката болка буквално се пренесува на истиот орган или на истото место на телото на коешто ја поднесува болката саканата личност. Скоро по правило во овој вид на поистоветување психоаналитичарот го препознава т.н. тип на хистерична идентификација како еден вид на регресија на идентификацијата на детето

Болеста како предизвик / Премин, септември 2003

како првобитна и нормална реакција спрема објектот, најчесто - мајката.

Уште Зигмунд Фројд пишува дека физичката болка, кога е хистеричен симптом, е израз на расцепот помеѓу од свеста потиснатата претстава и со неа поврзаниот афект, што се претвора во чувство на болка.

Мотивот за овој расцеп е одбрана на психата од некоја болна, неподнослива или забранета претстава. На овој начин конверзијата којашто води до расцеп од еден душевен настан прави телесен функционален настан. Додуша, нашето 'јас' се спасило од неприфатливата психичка ситуација, но тоа е постигнато по цена на болни функционални страдања. „Нешто што можело да биде душевна болка, се претворило во телесна“, вели Фројд.

Колку ли само конфликти од нагонска, општествена и морална природа, коишто нашата ранлива и слаба психа не може да ги поднесе, па преку енергиите на афектот и вегетативниот нервен систем ги препраќа во различни видови на болни телесни случувања; на почетокот, и долго, со болки без органски промени, а потоа и со промена во

органиите, односно со појава на телесна болест! Колку само претрпува ова наше тело во текот на животот, баш како некое „жртвено јагне“, од насилната, незауздана и неурамнотежена психа! Навистина, би требало да се однесуваме со повеќе почит и љубов спрема своето тело, тоа малечко ремек-дело на Создателот. Според психоаналитичкото учење, одвојувањето на детето од мајката создава во него страв, т.н. сепарационен страв. Но уште Фројд се сомневаше дека заедно со стравот кај детето се јавуваат и болка и жалење.

Не е лесно да се распознае кога одвојувањето од објектот, во наведениот случај мајката, предизвикува страв, кога жалост, а кога, можеби, само болка. Во секој случај болката е својствена реакција на ГУБЕЊЕТО НА ОБЈЕКТОТ, а стравот реакција на опасноста што ова губење го носи со себе.

Преминот на телесната болка во душевна, и обратно, е честа појава, и тој се случува, според психоаналитичарите, пре-

ку два вида либидинозни поседувања: кај телесната болка којашто е нарциситичко поседување, односно страв од губењето на тоа поседување, и кај душевната болка, кога се работи за објектно либидинозно поседување, односно реален или имагинарен страв од губењето на истото.

Преведено на обичен јазик, и нарциситичкото и објектното поседување се ВИДОВИ НА СЕБИЧНОСТ, а болката што се јавува во нас, душевна или телесна, е редовен придружен знак на секакво загрозување на оваа себичност.

СЕБИЧНОСТА е самата грешна човекова природа, а сепак истата таа природа бара од нас откажување од себичноста, давање на себеси на животот и на луѓето. Овој расцеп произведува болка во нас, дотолку поинтензивна, доколку сме посилено и подлабоко забраздени во сопствениот егоизам. Најголемиот парадокс меѓутоа е во тоа што себичниот човек не се сака себеси и токму тој е најмногу изложен на болка. Овој парадокс религиите најдлабоко го сфатиле, будистичката, или христијанската, којашто опоменува дека оној кој сака да ја зачува душата за себеси, КЕ ЈА ЗАГУБИ.

СÈ ДОДЕКА ДАВАЊЕТО И ПОДАРУВАЊЕТО НА СЕБЕСИ НА ДРУГИТЕ НИ Е БОЛНО, СЕ ИЗЛОЖУВАМЕ НА УШТЕ ПОГОЛЕМА БОЛКА ЗАРАДИ ЗАДРЖУВАЊЕТО И ЧУВАЊЕТО НА БОГАТСТВОТО ЗА СЕБЕ.

Дури кога давањето ќе ни стане вистинска радост, кога емпириски ќе се увериме дека приливот на енергија во нас е толку поголем, колку што повеќе ја даваме на другите, на најдобар пат сме да го преобразиме доживувањето на болката од негативно во позитивно.

БОЛКАТА И СТРАДАЊЕТО ОД ПРЕД ДВЕ
ИЛЈАДИ ГОДИНИ ЗА НАС ПОВЕЌЕ НЕ СЕ
СЛУЧАЈ И НУЖНОСТ, НЕШТО ШТО НИ
ДООЃА ОДНАДВОР, ПРЕКУ НЕПОЗНАТА
ТА И НЕСКРОТЛИВА СУДБИНА. ОД
ВРЕМЕТО НА ХРИСТОС ТИЕ СТАНУВААТ
МОЈА БОЛКА И МОЕ СТРАДАЊЕ, ЗА
КОИШТО ЈАС СНОСАМ ОДГОВОРНОСТ И
ВИНА. БОЛКАТА И СТРАДАЊЕТО МИ
СТАНУВААТ ПРЕДИЗВИК ШТО МИ ДАВА
ШАНСА, КОЈАШТО Е НАДЕЖ ДЕКА СО
ВНАТРЕШНОТО ПРОЧИСТУВАЊЕ КЕ СЕ
ПРЕОБРАЗАМ, И КЕ ПОЧНАМ ДА ВОДАМ
ЕДЕН ПОИНАКОВ, НЕСЕБИЧЕН ЖИВОТ.
НЕ БЕЗ БОЛКА И СТРАДАЊЕ, ТУКУ И
ПОНАТАМУ СО НИВ, НО СЕПАК НАД
НИВ. НЕ СТОИЧКИ МИРНО НИТУ БУД-
ИСТИЧКИ РАМНОДУШНО, ТУКУ
ХРИСТИЈАНСКИ СМЕРНО.